

Comerç i vida

"Deixar a tota aquesta gent desemparada davant els deutes i les factures que s'acumulen quan no poden desenvolupar la seva activitat és buidar els nostres carrers de l'activitat que els hi dona vida"

Una de les sensacions més corprenedores que podem tenir aquests dies davant les mesures de seguretat pel Coronavirus s'esdevé en el moment que ens toca sortir de casa per anar a comprar l'indispensable i ens topem amb els carrers deserts. Persianes abaixades i només uns pocs establiments d'alimentació essencials oberts, a risc i mèrit de les persones que hi treballen, per cobrir les nostres necessitats. Una imatge que ens transporta a una ciutat o poble dormitori en el qual la vida només passa dins les cases i que, en cas de no prendre les mesures econòmiques oportunes, podria perpetuar-se en el temps a risc d'afectació general no només en el nostre mode de vida sinó també en el conjunt de societat en el qual volem viure.

Si la preocupació pel comerç de proximitat ja ens ocupava abans de les necessàries mesures de confinament imposades, ara el seu futur esdevé obligació de les administracions per no perdre l'activitat productiva que dona vida als nostres carrers i teixeix les nostres ciutats.

Es pot parlar de macroxifres de 100.000 milions d'euros en línies d'aval i garanties públiques per a les empreses, però la realitat del comerç necessita mesures molt més concretes per part de totes les administracions que responguin a la seva realitat. Parlem de petites empreses, amb persones autònomes al capdavant subjectes al pagament dels proveïdors i que, ara com ara, moltes ja ni tan sols compten amb aquell segur immaterial de la propietat del local on desenvolupen la seva activitat.

Parar el cop per tornar a poder apujar la persiana implica assegurar la seva liquiditat i això implica una primera obligació dels ajuntaments per aturar el cobrament d'impostos, taxes i embargaments de moment fins a l'1 de juny com hem fet a Terrassa per a tota la ciutadania. Decisió que busca no condicionar encara més la liquiditat, no generar indefensió al contribuent i no augmentar l'estrès del moment que vivim. Alhora, a l'espera que el govern espanyol es repensi una molt necessària moratòria en el lloguer (aquí hi entra en joc la situació de la població més vulnerable), incentivem mesures com la bonificació de l'IBI a aquells propietaris que apliquin una moratòria als lloguers dels locals. Un incentiu que no ens ha de fer obviar que, en moments com l'actual, la responsabilitat social dels arrendataris i els proveïdors també hauria d'anar lligada a una visió de llarg abast, ja que si una persiana tanca per no tornar a obrir qui hi perdrà finalment serem tots.

L'administració local també ha de fer la seva aportació amb una reducció de les taxes de residus en l'àmbit del comerç i no oblidar tampoc la restauració, estretament lligada a la dinamització de l'espai públic, reduint també, en aquest sentit, la taxa de terrasses. Els municipis hem d'assumir com a pròpia la baixada d'ingressos, alhora que som conscients que l'aturada en l'activitat també ha comportat una reducció en les despeses.

Finalment, pensem si us plau en les quotes d'autònoms. Això va des del petit comerciant, al transportista o el comercial que es recorre els carrers donant-los servei. Persones que ara no haurien d'estar subjectes a poder acreditar pèrdues per accedir a ajudes (una mesura necessària de la Generalitat que, malauradament, és impossible que arribi a tothom), sinó que haurien de comptar amb l'obligació de l'estat espanyol de treure càrrega a les persones que treballen per compte propi.

Sempre dic que Terrassa, més enllà de ser la tercera ciutat en nombre de població de Catalunya, no és ni ciutat ni poble i mostra en la seva composició un bon reflex de la realitat d'un País que malda per tirar endavant. Aquí, abans de començar la present crisi (val més que comencem a

interioritzar aquesta paraula), tancava el febrer amb gairebé 14.000 persones aturades. D'aquestes, més d'un 60 per cent, del sector serveis. Si aquí hi unim les xifres d'activitat econòmica, podríem veure que de les aproximadament 113.000 persones assalariades a Terrassa, més d'un 70 per cent ho són al sector serveis i, dins d'aquestes, un 20 per cent, corresponen a l'activitat comercial.

I anem amb compte, això no són xifres, són persones. Deixar a tota aquesta gent desemparada davant els deutes i les factures que s'acumulen quan no poden desenvolupar la seva activitat és buidar els nostres carrers de l'activitat que els hi dona vida.

Tots, tots els sectors d'activitats, mereixen la nostra atenció. En aquestes línies en parem a parlar d'un en concret però cal fer-ho. O es comença a pensar al detall o no evitarem l'impacte sobre les persones.

Des de l'Ajuntament de Terrassa ja estem treballant en un pla d'activació econòmica general un cop superat el Coronavirus, elaborem calendaris d'activitats ressituant totes les fires, mercats i activitats que ara no celebrarem, com hauran de fer tots els altres municipis. Ara, que no ens parlin d'unitat davant el Coronavirus quan s'està deixant a gent fora visquin on visquin, parlin el que parlin i resin a qui resin.
Seguim!